

må fru Pernille Rosenkrantz-Theil spørge udenrigsministeren.

Formanden:

Så er der et sidste spørgsmål til hr. Søren Søndergaard til det punkt her.

Søren Søndergaard (EL):

Det er klart, at det må vi selvfølgelig diskutere i Præsidiet efterfølgende.

Vi har jo altså stillet et spørgsmål til statsministeren om lige præcis Udenrigsministeriets Sikkerhedskontors vurderinger, og så kommer statsministeren herved og meddeler, at det gider han i øvrigt ikke svare på, og hvis vi vil have svaret det spørgsmål, så kan vi henvende os til en helt anden minister.

Hvorfor har statsministeren ikke gjort opmærksom på det, så vi havde mulighed for at kalde udenrigsministeren ned? Hvorfor er det først noget, der kommer frem nu?

Det er jo lige præcis derfor, vi ønskede at have en del medspørgere, fordi vi ved, at statsministeren vil gøre alt for at undgå at svare på de spørgsmål, der bliver stillet.

Spørgsmålet er stillet til statsministeren, og statsministeren har haft 3 dage til at undersøge det, og derfor må det være muligt for statsministeren at svare på det enkle spørgsmål, om statsministeren er enig i den vurdering, som Udenrigsministeriets Sikkerhedskontor fremlagde: at der var risiko for, at Irak kunne affyre sine våben inden for 45 minutter. Det er en ting, som ikke har stået andre steder, undtagen selvfølgelig hos amerikanerne og englænderne, men den har stået hos Udenrigsministeriet.

Nu sagde statsministeren, at der ikke var forskel på, hvad Udenrigsministeriets Sikkerhedskontor havde sagt, og hvad Forsvarets Efterretningstjeneste havde sagt. Vil det sige, at statsministeren hævder her, at Forsvarets Efterretningstjeneste har påstået i nogle rapporter, at Irak var i stand til at affyre masseødelæggelsesvåben inden for 45 minutter? Er det det, statsministeren her har meddelt?

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg har i dag svaret på det spørgsmål, der rent faktisk er stillet til mig, og det spørgsmål, der er stillet, er, hvad jeg kan oplyse om forskellige danske myndigheders opfattelse af eksistensen af irakiske masseødelæggelsesvåben osv.

Det har jeg svaret på, og jeg har ikke mere at tilføje.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2912

2) Til statsministeren af:

Ole Sohn (SF):

»Vil statsministeren redegøre for hovedindholdet af det mistillidsvotum, som det australske parlament har vedtaget i 2003 mod premierminister John Howard, for så vidt angår påstandene om de irakiske masseødelæggelsesvåben og terrorforbindelser, samt påpege, hvorved den australske situation adskiller sig fra den danske?«

Ole Sohn (SF):

Jeg synes, det er tankevækkende, at den debat, der er i Danmark, er meget parallel med den debat, der foregår i Australien, USA og England.

Derfor synes jeg, det kunne være interessant at få statsministeren til at begrunde og forklare om og redegøre for hovedindholdet af det mistillidsvotum, som det australske parlament har stillet til den australske premierminister, som jo bl.a. har udtalt: Der er ingen tvivl om beviserne i forhold til masseødelæggelsesvåbnene i Irak og om det efterretningsmateriale, vi har til rådighed; ikke alene besidder Irak kemiske og biologiske våben, landet har heller ikke fralagt sig sine nukleare ambitioner.

Det er jo meget parallelt med de udtalelser, statsministeren er kommet med, og derfor synes jeg, det kunne være interessant at få statsministeren til at redegøre for hovedindholdet af det mistillidsvotum og forklare Folketinget, hvorfor den australske kritik udfolder sig på et andet grundlag end den danske.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det her var jo et nyt spørgsmål, det har jeg ikke fået før, det indrømmer jeg. Det var det eneste nye spørgsmål af dem, der er stillet i dag, og det glæder jeg mig også til at svare på.

Det, jeg kan oplyse, er, at et snævert flertal i det australske senat forud for den militære aktion i Irak i februar 2003 udtalte kritik af den australske regering – altså forud for. Kritikken gik bl.a. på, at den australske regering skulle have undladt at informere befolkningen tilstrækkeligt om grundlaget for at sende australske soldater til Irak. Men med til historien hører også, at et flertal i det australske Repræsentan-